

**TRGOVAČKI SUD
U PAZINU**

Na broj: P – 150 / 2022

Tužitelj: ISTO d.d. u stečaju, Augusta Šenoe 4-6, Varaždin, OIB: 88502209643

Tuženik: MANEDA, d.o.o. , Varaždinska 77, Sesvete (Grad Zagreb), OIB: 92450134182, zastupan po direktoru Nenad Marković, Varaždinska 77, Sesvete

Umješac: Isto Grupa d.d., Augusta Šenoe 4-6, Varaždin, 78858201330

**ŽALBA TUŽENIKA
protiv presude pod posl. br. P-150/2022 -64 od 5.6.2023.**

I. Nezadovoljan pobijanom presudom kao potpuno nezakonitom, arbitrarnom, neobjektivnom i donesenom u postupku gdje treba odbaciti tužbu po čl. 282. st. 1. ZPP-a i čl. 51. st. 1. OZ-a kao nepravovremenu, u kojem su počinjene brojne povrede odredaba postupka i nepravilnosti, uz ignoriranje Odluke Ustavnog suda RH pod posl. br. **U-III-186/2020** od 18.5.2022. (tč. I. 1. žalbe), u kojoj presudi sudac nezakonito osporava, komentira te samovoljno tumači i preinačuje druge pravomoćne sudske odluke i isprave iz drugih spisa (tč. 173., tč. 139.), i to nakon zakazanih 13 i održanih **7 ročišta na kojima nije izveden niti jedan dokaz, pa ni dokazi čije provođenje je sud odredio**, koji je potom nezakonito izvodio dokaze uvidom u drugi spis (P-42/23–ranije: P-321/17) nakon zaključenja glavne rasprave 25.4.2023. netočno i selektivno prikazujući njegovo stanje (tč. I.2. žalbe), premda je uvid u taj spis koji nije zakonito izveden određen još na ročištu 27.7.2021., tuženik izjavljuje žalbu zbog:

- povreda odredaba postupka
- pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja
- pogrešne primjene materijalnog prava
- odluke o trošku

Tuženiku je povrijeđeno pravo na jednakost pred zakonom te na pravično i pošteno suđenje iz čl. 14. st. 2. te čl. 29. st. 1. Ustava RH i čl. 6. st. 1. Konvencije za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda, na što je ukazao u podnesku od 4.4.2023. (str. 5.), što je vidljivo i iz ove žalbe.

Na prvih 17 stranica presude sud prepisuje navode tužitelja, tuženika – nepotpuno (osobito glede razloga za odbačaj tužbe) i umješača, dok na str. 17. i 18. selektivno popisuje dokaze te navodi dokaze koje nikada nije izveo, niti o njihovom izvođenju postoji bilo kakav dokaz u spisu.

Sud na str. 18. pod tč. 122. i pod tč. 133. obrazloženja neistinito i netočno navodi da je bilo kada izvršio uvid u spise Trgovačkog suda u Varaždinu pod posl. br. Ovr-23/22 i pod br. Ovr-27/22 te o tome ne postoji nikakav dokaz u spisu, ni u sudskom zapisniku, niti tuženik ima saznanja da su navedeni spisi priklopljeni, niti je o tome obaviješten, niti je bilo gdje navedeno da su spisi pod tim brojevima priklopljeni.

Na ročištu 25. 4. 2023. sudac je donio rješenje da će se izvršiti uvid u spis Trgovačkog suda u Pazinu pod br. **P-42/23** (koji se od 18.11.2016. vodi među istim strankama o istoj stvari) te je odmah nakon toga zaključio raspravljanje i odredio ročište za objavu presude za 1.6.2023. (str. 3. zapisnika), dok je na str. 18. (tč. 122.) obrazloženja sudac naveo da je izvršio uvid u navedeni spis pa je nejasno kada, gdje i s kime je to sudac vršio uvid u taj spis nakon zaključenja glavne rasprave, premda je dokaz uvidom u taj spis koji nikada nije izveden (nalazi se u susjednoj referadi) određen još na ročištu 27.7.2021.

Pri tom sudac pod tč. 140. – 143. obrazloženja navodi da je tužba u tom predmetu povučena propuštajući navesti da je tuženik protiv rješenja o povlačenju tužbe izjavio žalbu 11.4.2023.

Sud u ovom predmetu obrazlaže razloge donošenja nepravomoćnog rješenja o povlačenju tužbe, preuzimajući ulogu drugostupanjskog suda u tom drugom spisu koji će tek odlučiti o toj žalbi od 11.4.2023. protiv rješenja o povlačenju tužbe koje se uopće ne spominje u obrazloženju presude, premda je sud navodno nakon zaključenja glavne rasprave 25.4.2023. vršio nezakonito uvid u taj spis.

Tuženik smatra da se radi o propustu suda s ciljem prikrivanja da je rješenje o povlačenju tužbe u tom spisu P-42/23 nepravomoćno jer je sud i zbog postojanja tog **starijeg postupka među istim strankama o istoj stvari** (tužitelj je pravni sljednik ranijeg tužitelja) **bio dužan odbaciti tužbu po čl. 51. st. 4. i 5. OZ-a**, na što je tuženik ukazivao tijekom cijelog postupka te navedeno ponavlja i **pod tč. I. 2. žalbe.**

Sud na str. 18. (tč. 122. i 124) obrazloženja neistinito navodi da su pročitani pisani iskazi svjedoka Daliborke Planinčević (jedini nesporan iskaz po rješenju s ročišta od 16.2.2023. pa „sud tog svjedoka proglašava zainteresiranim za ishod spora“) te zakonskih zastupnika stranaka Nenada Markovića, Tomislava Đuričin i Josipa Galineca koji su osporeni pa su oni po **čl. 492. c ZPP-a morali biti saslušani** pred sudom koji je rješenjem od 8.12.2022. odredio taj dokaz ali ga nije izveo.

Stoga je neosnovan stav da pisani iskazi nisu od posebnog značaja za donošenje odluke, među kojima je jedini zakonit i nesporan pisani iskaz svjedoka Daliborke Planinčević, osobito jer su ovdje zakonski zastupnici stranaka i umješača morali biti saslušani pred sudom po **čl. 492. c ZPP-a** te je nejasno iz čega je sud zaključio da su stranke o pojedinim okolnostima u drugim postupcima iskazivale različito nego li u ovome postupku, navodeći spis Trgovačkog suda u Zagrebu pod br. P-4487/11 čiji priklop je odredio rješenjima s ročišta od 28.6.2022., 8.12.2022. i 16.2.2023. ali ga nikada nije izvršio pa je nepoznato kako, od koga je i kada sudac dobio saznanja o iskazima u tom spisu.

Sud je nezakonito vršio uvid u osporene i sporne e mail poruke koje je umješač **protivno čl. 299. ZPP-u** dostavio nakon zaključenja prethodnog postupka (tč. 122.), premda je iste mogao ranije dostaviti ali se u presudi nigdje ne spominje spisu priležeca Odluka Ustavnog suda RH pod posl. br. U-III-186/2020 od 18.5.2022.. **te rješenje VSRH** pod posl. br. **Rev 386/17-2** od 3.5.2017. **prema kojima je predmetnu tužbu trebalo odbaciti po čl. 282. st. 1. ZPP-a i po čl. 51. st. 1. OZ-a kao nepravovremenu**, čime je počinjena apsolutno bitna povreda odredaba parničnog postupka iz **čl. 354., st. 2. tč. 13. ZPP-a**.

Tuženik je tijekom cijelog postupka predlagao odbačaj tužbe te je **nepravovremenost tužbe po čl. 51. st. 1. OZ-a dokazao Potvrdom pravomoćnosti** (oznake Ovr-1160/2012-164) **rješenja** Trgovačkog suda u Rijeci pod posl. br. Ovr-1160/2012-108 od 3.3.2020. **o upućivanju tužitelja u parnicu koje je postalo je pravomoćno 19.03.2020.** te spisu priležecom Odlukom Ustavnog suda RH pod br. **U-III-186/2020** od 18.5.2022. i rješenjem VSRH pod br. **Rev 386/17-2** od 3.5.2017. u podnescima od 31.3. 2023., 4.4. 2023 i 24.4.23., koje sud jedino ne navodi pod tč. 122. obrazloženja.

Povrede odredaba postupka i razlozi za odbačaj tužbe:

1.

Apsolutno bitna povreda odredaba parničnog postupka iz čl. 354., st. 2. tč. 13. ZPP-a počinjena je time što je pobijanom presudom odlučeno u povodu nepravodobno podnesene tužbe, zbog čega je **tužbu prema spisu priležecim dokazima i Odluci Ustavnog suda RH** pod posl. br. **U-III-186/2020** od 18.5.2022.. te rješenju VSRH pod posl. br. **Rev 386/17-2** od 3.5.2017. **trebalo odbaciti po čl. 282. st. 1. ZPP-a i čl. 51. st. 1. OZ-a** te se stoga drugostupanjskom sudu predlaže da temeljem dokaza u spisu po čl. 366. i čl. 369. st. 2. ZPP-a **ukine prvostupanjsku presudu i odbaci tužbu u ovom predmetu.**

Nepravodobnost tužbe dokazana je spisu priležecom Potvrdom pravomoćnosti oznake Ovr-1160/2012-164 rješenja Trgovačkog suda u Rijeci pod br. Ovr-1160/2012-108 od 3.3.2020. **o upućivanju tužitelja u parnicu pravomoćnog dana 19.03.2020., a ova tužba podnesena je 6.1.2021., nakon proteka prekluzivnog roka od 15 dana od pravomoćnosti tog rješenja iz čl. 51. st. 1. OZ-a.**

Navedenu **Potvrdu pravomoćnosti** tog rješenja o upućivanju u parnicu izdanu od strane nadležnog Trgovačkog suda u Rijeci oznake Ovr-1160/2012-164 **tuženik je predao i na ročištu 25.4.2023. po čl. 299. st. 2. ZPP-a s dokazom da je tu Potvrdu primio od Trgovačkog suda u Rijeci 21.4.2023.,** kao i uz podnesak od 22.3.2023. (24.3.2023.), a navedena Potvrda pravomoćnosti **nalazi se i u spisu** Trgovačkog suda u Rijeci pod br. **Ovr-1160/12 čiji priklop** je određen u ovom predmetu pa je i sud, da je izvršio uvid u taj spis, mogao iz tog spisa utvrditi datum pravomoćnosti tog rješenja o upućivanju u parnicu.

Na predmetni ovršni postupak i ovaj spis se primjenjuje Ovršni zakon koji je važio u vrijeme donošenja rješenja o ovrsi Trgovačkog suda u Rijeci pod posl. br. Ovr-1160/12 od 9.7.2012. (NN 121/05 i NN 67/08).

Po **čl. 369. OZ-a** (NN 112/12, 25/13, 93/14, 55/16, 73/17, 131/20, 114/22) postupci u tijeku - predmetni ovršni postupak, dovršiti će se po odredbama zakona koji su važili do njegovog stupanja na snagu – ovdje po odredbama OZ-a iz **NN 121/2005** i 67/2008.

Tuženik se tijekom postupka pozivao na nepravodobnost tužbe, predlažući priklop spisa Trgovačkog suda u Rijeci pod br. Ovr-1160/12 koji je određen na ročištu od 28.6.2022 ali nije izvršen, osobito u podnescima od 4.4.2023., 31.3.2023., 19.8.2021., 3.6.2022., pozivajući se i na Odluku Ustavnog suda RH pod br. **U-III-186/2020** od 18.5.2022. i ukazujući na prekluzivnost roka za podnošenje ove tužbe.

Prema **čl. 51. st. 1. OZ-a (NN 121/05)** koje se primjenjuje na ovaj ovršni postupak i zadnjoj **Odluci Ustavnog suda RH** pod br. **U-III-186/2020** od 18.5.2022. **koja djeluje erga omnes i ovdje obvezuje po čl. 31. Ustavnog zakona o Ustavnom sudu RH te rješenju VSRH** pod posl. br. **Rev 386/17-2** od 3.5.2017. na koje se ta Odluka poziva **ovu tužbu je trebalo odbaciti** uz supsidijarnu primjenu čl. 282. i 288. ZPP-a jer je podnesena nakon proteka zakonskog prekluzivnog roka od 15 dana od pravomoćnosti rješenja o upućivanju tužitelja u parnicu.

Spisu priležeće **rješenje** Trgovačkog suda u Rijeci pod posl. br. Ovr-1160/2012-108 od 3.3.2020. **o upućivanju tužitelja u parnicu postalo je pravomoćno 19.03.2020., a ova tužba podnesena je 6.1.2021., nakon proteka prekluzivnog roka od 15 dana od pravomoćnosti tog rješenja iz čl. 51. st. 1. OZ-a (NN 121/05, 67/2008).**

Prethodno navedeno proizlazi iz spisu priležeće Potvrde pravomoćnosti tog rješenja o upućivanju u parnicu **koja je jedina mjerodavna** za ovaj postupak izdane od strane Trgovačkog suda u Rijeci oznake **Ovr-1160/2012-164**, koju je tuženik predao na ročištu 25.4.2023. **po čl. 299. st. 2. ZPP-a** s dokazom da je tu Potvrdu primio od Trgovačkog suda u Rijeci **21.4.2023.** i uz podnesak od 22.3.2023.

Pod **tč. 138. i 139.** obrazloženja sudac samovoljno navodi da **iskazani datum pravomoćnosti s danom 19.3.2020.** rješenja Trgovačkog suda u Rijeci pod br. Ovr-1160/12 od 3.3.2020. o upućivanju tužitelja u parnicu **prema spisu priležećoj Potvrdi pravomoćnosti** tog rješenja (jedino mjerodavnoj za ovaj postupak) **izdanoj od strane nadležnog Trgovačkog suda** u Rijeci oznake Ovr-1160/2012-164. **predstavlja očitu omašku te sudac u ovom spisu samovoljno preinačuje i netočno utvrđuje datum pravomoćnosti sudske odluke nadležnog suda u drugom predmetu.**

Ustavni sud RH je u svojoj zadnjoj **Odluci** pod posl. br. **U-III-186/2020** od 18.5.2022. (tč. 4.5.) koja prileži spisu ukazao da je ovdje rok za podnošenje tužbe radi proglašenja ovrhe nedopuštenom prekluzivan rok i da njegovo propuštanje ima za posljedicu odbačaj tužbe, pozivajući se u obrazloženju te Odluke na rješenje VSRH pod posl. br. **Rev 386/17-2** od 3.5.2017.

Ustavni sud RH je u navedenoj Odluci pod tč. 4.6. u odnosu na prigovor podnositelja da nije znao i da nije mogao saznati kada je rješenje kojim je upućen da pokrene parnicu radi proglašenja ovrhe nedopuštenom postalo pravomoćno **zauzeo stav da je takav prigovor neosnovan jer je podnositelja u postupku zastupao odvjetnik te su podnositelj ili njegov odvjetnik s obzirom na uputu iz rješenja o upućivanju u parnicu uvidom u e predmet i bez uvida u spis moгли voditi računa da ne protekne rok od 15 dana od pravomoćnosti rješenja o upućivanju u parnicu i da tužba bude podnesena u roku** te da je stoga do propuštanja pravodobnog podnošenja tužbe došlo krivnjom tužitelja, **što je slučaj i u ovom predmetu.**

Prema **čl. 31. Ustavnog zakona** o Ustavnom sudu RH Odluke i rješenja Ustavnog suda obvezatni su i dužna ih je poštovati svaka fizička i pravna osoba te su ih dužna provoditi sva tijela državne vlasti.

Vrhovni sud RH je u spisu priležećem rješenju pod posl. br. **Rev 386/17-2** od 3.5.2017. zauzeo stav da se u ovršnom postupku na odgovarajući način primjenjuju odredbe parničnog postupka te kako odredbama OZ-a nisu regulirane pravne posljedice propuštanja roka za podnošenje tužbe radi proglašenja ovrhe nedopuštenom, dolazi do primjene odredbe iz čl. 282. st. 1. ZPP-a kojom je propisano da će se tužbu odbaciti ako se utvrdi da je podnesena nepravodobno i posebnim propisima je određen rok za njezino podnošenje. Naime za pokretanje parnice u povodu žalbe kojom se ovršenik upućuje u parnicu radi proglašenja ovrhe nedopuštenom predviđen je rok od 15 dana od pravomoćnosti tog rješenja. Taj rok je prekluzivan, što znači da dovodi do gubitka prava na traženje parnične pravne zaštite.

Zauzeto pravno stajalište u takvoj meritornoj odluci (po izvanrednoj reviziji) **djeluje pro futuro** i svi nadležni sudovi dužni su poštivati takvo pravno stajalište, što je i stav Ustavnog suda RH u Odluci **U-III-5142/2015** od 20.5.2005.

Budući **čl. 51. st. 1.** ovdje važećeg OZ-a, koji kao poseban propis određuje da od dana pravomoćnosti rješenja o upućivanju u parnicu počinje teći **prekluzivni rok od 15 dana za podnošenje ove tužbe, što je navedeno i u izreci rješenja** Trgovačkog suda u Rijeci pod posl. br. Ovr-1160/2012-108 od 3.3. 2020. **o upućivanju u parnicu koje je postalo pravomoćno 19.3.2020. prema spisu priležećoj Potvrdi pravomoćnosti tog rješenja kao javnoj ispravi po čl. 230. ZPP-a, propuštanje tog roka od strane tužitelja koji je tužbu podnio 6.1.2021. ima za posljedicu odbačaj tužbe.**

Odluka Ustavnog suda RH pod posl. br. U-III-186/2020 od 18.5.2022. donekana vezano uz ovo pravno pitanje (tč. 4.4., tč. 4.5. i tč. 4.6. obrazloženja) je izvor prava u ovome predmetu te je ovdje odlučan i kriterij vremena jer se radi o najnovijoj odluci Ustavnog suda RH, kriterij hijerarhije i kriterij specijalnosti.

Stoga je sud temeljem stanja spisa i priloženih dokaza bio dužan odbaciti tužbu u ovome predmetu, te budući to nije učinio, počinio je apsolutno bitnu povredu odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. tč. 13. ZPP-a na koju drugostupanjski sud pazi po službenoj dužnosti zbog čega prema mišljenju tužitelja drugostupanjski sud treba po čl. 366. i čl. 369. st. 2. ZPP-a ukinuti pobijanu presudu i odbaciti tužbu.

Pri tom i sud pod **tč. 126.** obrazloženja navodi da se tužba u ovom predmetu po čl. 51. st. 3. OZ-a **može temeljiti isključivo na razlozima koje je ovršenik istaknuo u žalbi povodom koje je upućen u parnicu te da mora biti podnesena u prekluzivnom roku od 15 dana** od pravomoćnosti rješenja o upućivanju u parnicu.

Budući tužitelj nije postupio na prethodno navedeni način, samo i zbog toga je sud bio dužan odbaciti tužbu u ovome predmetu.

Prof. dr. Mihajlo Dika u knjizi Građansko ovršno pravo. I. knjiga, Opće građansko ovršno pravo iz 2007. na str. 353. i 354. iznosi identične stavove na koje ukazuje tuženik u ovome postupku.

Za pokretanje parnice u povodu redovne i izvanredne žalbe predviđen je isti rok od 15 dana od pravomoćnosti rješenja o upućivanju u parnicu radi proglašenja ovrhe nedopuštenom (arg. ex 48/3, 51/1)

Taj je rok prekluzivan, što znači da dovodi do gubitka prava na traženje parnične pravne zaštite (arg. ex 282/1 ZPP). Načelo eventualnosti vrijedi i za podnošenje opugnacijske i opozicijske tužbe. Tužbu kojom pokreće parnicu na koju je upućen ovršenik može utemeljiti samo na razlozima koje je istaknuo u žalbi u povodu koje je upućen u parnicu (51/3)

Ako ovršenik u povodu naknadno podnesene izvanredne žalbe također bude upućen u parnicu, dužan je razloge zbog kojih je izjavio tu žalbu istaknuti u parnici na koju je prethodno upućen ako u njoj još uvijek nije zaključena glavna rasprava (51/4).

Ako ovršenik tako ne postupi, (parnični) sud je dužan odbaciti tužbu koju će ovršenik utemeljiti na razlozima koje je mogao istaknuti u prije pokrenutoj parnici na koju je upućen (51/5), i to zbog nedostatka pravnog interesa zato što je pravozaštitni cilj koji nastoji ostvariti u novoj parnici mogao ostvariti u već pokrenutoj

Nezakonito uplitanje suda u druge sudske predmete i sudske odluke, uz nezakonit izbor i ocjenu dokaza vidljivi su iz sljedećeg:

Pod **tč. 137. do 139.** obrazloženja, povodom prigovora tuženika da je tužba podnesena izvan prekluzivnog roka od 15 dana od dana pravomoćnosti rješenja o upućivanju u parnicu, dokazanog spisu priležećom Potvrdom pravomoćnosti tog rješenja iskazanom s danom 19.3.2020. izdanom od strane nadležnog Trgovačkog suda u Rijeci oznake Ovr-1160/2012-164 **sud nezakonito zaključuje da iskazani datum pravomoćnosti predstavlja očitu omašku te sud u ovom predmetu samovoljno i netočno određuje** da je navedeno rješenje Trgovačkog suda u Rijeci o upućivanju u parnicu pravomoćno 24.12.2020., premda je nadležni Trgovački sud u Rijeci u tom predmetu u svojoj Potvrdi pravomoćnosti iskazao i utvrdio da je ono **pravomoćno 19.3.2020.**

Nedopustivo je da sud u ovom sudskom postupku samovoljno mijenja iskazane datume pravomoćnosti sudskih odluka donesenih u drugim sudskim postupcima, što je ovdje slučaj.

2.

Tužbu je trebalo odbaciti i po čl. 51. st. 4. i 5. ovdje važećeg Ovršnog zakona koji pod prijetnjom odbacivanja tužbe propisuje da je tužitelj, koji je ovdje u povodu predmetne naknadno podnesene žalbe nakon proteka roka također upućen u parnicu, bio dužan istaknuti razloge iz predmetne žalbe nakon proteka roka u parnici na koju je prethodno upućen, budući u njoj nije zaključena glavna rasprava.

Na navedeno je tuženik ukazivao tijekom cijelog postupka. Po čl. 185. ZPP-a parnični postupak pokreće se tužbom (predajom tužbe sudu, stav Vs, Gr 88/1 od 29.5.2001.),

Među istim strankama o istoj stvari se u pogledu identičnog tužbenog zahtjeva radi proglašenja predmetne ovrhe nedopuštenom u kojem nije zaključen prethodni postupak, u kojem je tuženik osporio tužbu u cijelosti, pred Trgovačkim sudom u Pazinu pod posl. br. **P-42/2023** (ranije P-321/17, P-221/22) **vodi pravomoćno nastavljen parnični postupak** pokrenut 18.11.2016. pred Trgovačkim sudom u Zagrebu pod br. P-2958/16 (koji se oglasio mjesno nenadležnim) te je ovdje tužitelj ujedno i tužitelj u tom istom postupku pod posl. br. P-42/23 kao pravni sljednik prvotnog tužitelja.

Ovršenik–ovdje tužitelj je rješenjem Općinskog suda u Puli u spisu pod. posl. br. Ovr-2049/12 (sada: Ovr-4919/17) od 27.10.2016., čiji priklop je ovdje određen, kao suda provedbe predmetne ovrhe, **prethodno upućen u parnicu radi proglašenja ove ovrhe nedopuštenom** koju je pokrenuo 18.11.2016, i ta parnica na koju je prethodno upućen se vodi pred Trgovačkim sudom u Pazinu u spisu pod posl. br. P-42/23 u kojem se to rješenje i nalazi, čiji priklop je određen na ročištu od 27.7.2021. ali nikada nije izvršen.

Stoga je **tužitelj po čl. 51. st. 4. i 5. OZ-a samo u toj parnici na koju je bio prethodno upućen** rješenjem Općinskog suda u Puli pod br. Ovr-2049/12 od 27.10.2016. koju je pokrenuo tužbom 18.11.2016., u kojoj nije zaključena glavna rasprava, koja se sada vodi pred Trgovačkim sudom u Pazinu pod br. P-42/23, **mogao iznijeti razloge koje iznosi u ovome postupku** te budući tužitelj tako nije postupio, **sud je po čl. 51. st. 4. i 5. OZ-a bio dužan odbaciti ovu tužbu.**

Ovršni zakon u čl. 51. st. 4. i 5. OZ-a propisuje da je tužitelj pod prijetnjom odbacivanja tužbe **dužan razloge iz ovog postupka istaknuti u toj parnici na koju je bio prethodno upućen te čak ni ne traži da ta parnica bude pokrenuta** (čl. 185. ZPP-a) ili da je počela teći (čl. 195. ZPP-a).

Nezakonito i opasno po pravnu sigurnost je obrazloženje pod tč. 140. do 143. pobijane presude iz kojeg je vidljiva selektivnost i neobjektivnost suda u izvođenju i ocjeni dokaza, osobito u navodno priklopljenim spisima, zbog sljedećih razloga:

Sud je na ročištu 25.4.2023. ponovno donio rješenje da će se izvršiti uvid u navedeni spis P-42/23 (ranije: P-321/17) da bi odmah nakon toga zaključio glavnu raspravu i odredio ročište za objavu presude, čime je onemogućio zakonit uvid u taj spis i raspravljanje pred sudom premda je sud rješenjem još na ročištu od 27.7.2021. odredio priklop tog spisa po kojem nikada nije postupio.

Potom se sud u obrazloženju presude poziva da je tužba u tom predmetu P-42/23 povučena, namjerno propuštajući obrazložiti da je tuženik 11.4.2023. izjavio žalbu protiv rješenja o povlačenju tužbe jer je tužba povučena bez njegove suglasnosti, a tuženik se upustio u raspravljanje, pa je nejasno kako to sud u „tajnom dijelu postupka bez sudjelovanja tuženika“ nije uočio i u obrazloženju spomenuo izjavljenu žalbu i da rješenje o povlačenju tužbe nije pravomoćno, već samo spominje ono što ide u prilog tužitelju i umješaču.

Sud je **propustio** navesti da je u tom ranije pokrenutom postupku pred Trgovačkim sudom u Pazinu pod br. P-42/23 tužitelj također ISTO d.d. u stečaju kao i u ovom spisu i da se taj postupak vodi radi proglašenja iste ove ovrhe nedopuštenom te **da u tom postupku tužba nije pravomoćno povučena** zbog žalbe tuženika od 11.4.2023. jer bi tada bio dužan odbaciti ovu tužbu po čl. 51. st. 4. i 5. OZ-a.

Moli se drugostupanjski sud da navedeno provjeri uvidom u e komunikaciju ili u e predmet radi utvrđivanja nedopustivog načina na koji je sud donosio i obrazložio odluku u ovome predmetu.

O načinu odlučivanja suda i o njegovom neprimjerenom odnosu prema odlukama Visokog trgovačkog suda RH i Vrhovnog suda RH vezano uz ovaj predmet koje proglašava nepravilnim (tč. 79. i 173.) govori i sljedeće:

Pod **tč. 173.** obrazloženja sudac nezakonito zaključuje da pravomoćno određen nastavak ovrhe po rješenju Trgovačkog suda u Rijeci određen nakon dostave ovjerene preslike predmetnih zadužnica nije dopušten.

Tuženik je na str. 6. odgovora na tužbu naveo da je Trgovački sud u Rijeci u spisu pod posl. br. Ovr-1160/12 dana 17.10.2019. donio pravomoćno rješenje o nastavku postupka temeljem predmetnog rješenja o ovrsi koje je potvrđeno rješenjem VTS RH pod posl. br. **PŽ-6630/19** od 17.12.2019 (**tč. 122.** obrazloženja-list 821-824), u pogledu kojeg je odbačena i tužiteljeva revizija rješenjem VSRH pod posl. br. **Revd-669/2020.**

Pravomoćnim odlukama najviših sudova potvrđena su rješenja o nastavku ovrhe i nastavku postupka u odnosu na tužitelja nakon dostave u spis ovjerenih preslika predmetnih zadužnica pa je nezakonito da sud komentira te odluke kao nepravilne (**tč. 173., 79. i 80.).**

U pogledu nezakonitog obrazloženja pod **tč. 172.** presude tuženik posebno ukazuje da je **Vrhovni sud RH** u spisu priležecem **rješenju** pod posl. br. **Revt-300/18** od 5.12.2018. donesenom **u pogledu predmetnih zadužnica i stranaka** iz ovog postupka koje stoga obvezuje u ovom predmetu **zauzeo pravno shvaćanje da su predmetne zadužnice donošenjem pravomoćnog rješenja o ovrsi izgubile svoju samostalnost** (str. 6. st. 3.) te budući su te zadužnice predane radi provedbe ovrhe, ukoliko bi se nešto naplatilo s te osnove što ne pripada tuženiku, tužitelj bi tada mogao u posebnom postupku postaviti samo zahtjeve usmjerene na povrat određenog iznosa na temelju neosnovanog stjecanja (str. 5. st. 3.).

Podnošenje zadužnice na naplatu po čl. 241. ZOO-a prekida zastaru te se zadužnica kao ovršna isprava po OZ-u i ujedno i vrijednosni papir **po čl. 33. OZ-a podnosi uz prijedlog za ovrhu u izvorniku ili ovjеровljenom prijepisu**, što je i stav **VSRH** iz rješenja pod posl. br. **Rev 2183/13** od 13.4.2016.

Po čl. 1140. ZOO-a tražbina iz vrijednosnog papira vezana je uz sam papir i pripada njegovom zakonitom imatelju, pri čemu se zakonitim imateljem vrijednosnog papira na ime smatra osoba na koju vrijednosni papir glasi (na tuženika) te samo on po čl. 1141. ZOO-a može tražiti ispunjenje obveze.

Stoga je nezakonito i neprimjereno da prvostupanjski sudac osporava pravna shvaćanja, odluke i upute najviših sudova vezanih uz ovaj predmet, osobito rješenje Vrhovnog suda RH pod posl. br. **Revt-300/18** od 5.12.2018. i rješenje VTS RH pod posl. br. **Pž-6630/19** od 17.12.2019.

3.

Ovršni postupak je strogo formalan te se u pogledu ovrhe na nekretnini (čl. 76. OZ-a, sada čl. 81. OZ-a) primjenjuju pravila koja uređuju vlasništvo i druga stvarna prava i zemljišne knjige pa stoga moraju biti opisane nekretnine iz predmetnog ovršnog postupka u petitu tužbenog zahtjeva, zbog čega je postavljeni tužbeni zahtjev neodređen i nepodoban za odlučivanje budući se u njemu traži samo proglašenje nedopuštenom ovrhe određene rješenjem o ovrsi Trgovačkog suda u Rijeci posl. br. Ovr-1160/12 od 9.7.2012..

Tuženik je u odgovoru na tužbu i u podnesku od 4.5.2021. dokazao da tužitelj vodi ovaj postupak u pogledu nekretnina koje su u vlasništvu trećih osoba ili je na njima ovršni postupak pravomoćno obustavljen i time dovršen po čl. 68. OZ-a tako da tužitelj nema pravni interes iz čl. 288. ZPP-a za vođenje ovog postupka, zbog čega tužbu treba odbaciti.

Sud je rješenjem na ročištu od 28.6.2022. protiv kojeg se tužitelj odrekao prava na žalbu odbio preinaku tužbe na način kako je to tužitelj tražio u podnesku od 23.4.2021. (26.4.2021.) u kojem je opisao nekretnine u pogledu kojih traži proglašenje ovrhe nedopuštenom.

Tužbu treba odbaciti **po čl. 288. ZPP-a** u pogledu svih nekretnina koje nisu u vlasništvu tužitelja i na kojima se više ne vodi ovršni postupak, kao i u pogledu svih nekretnina na kojima je ovršni postupak pravomoćno obustavljen i time dovršen po čl. 68. OZ-a jer tužitelj u pogledu tih nekretnina **nema pravni interes za podnošenje tužbe**, što je i stav iz rješenja **VS RH pod br. Rev-x 982/16 od 19.10.2016.**

Provedbom (dovršetkom) ovrhe prestaje postojanje pravnog interesa za daljnje vođenje parnice pokrenute radi proglašenja ovrhe nedopuštenom (stav ŽS u Bjelovaru, **GŽ-2019/10** od 24.2.2011.).

4.

Apsolutno bitna povreda odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. tč. 6. ZPP-a počinjena je time što je tuženiku nezakonitim postupanjem i propuštanjem dostave onemogućeno raspravljanje pred sudom, na način kako slijedi:

a). Na ročištu 25. 4. 2023. sudac je donio rješenje da će se izvršiti uvid u spis Trgovačkog suda u Pazinu pod posl. br. P-42/23 te je odmah nakon toga zaključio raspravljanje i odredio ročište za objavu presude za 1.6.2023. (str. 3. zapisnika) pa je nejasno s kime, kada i gdje je sudac izvršio uvid u taj spis jer je zaključio raspravljanje te je takvim nezakonitim postupanjem onemogućio tuženiku sudjelovanje u postupku.

Sud je na zapisniku s ročišta od 27.7.2021. odredio priklop navedenog spisa P-42/2023 koji se tada vodio pod posl. br. P-321/2017 te po tom rješenju nikada nije postupio.

Pri tom se sud pod **tč. 140. do 143.** obrazloženja poziva na uvid u navedeni spis nakon zaključenja glavne rasprave uz selektivno navođenje njegovog sadržaja i prikrivanje da je rješenje o povlačenju tužbe u tom spisu od 22.3.2023. nepravomoćno jer je protiv njega izjavljena žalba tuženika koji se protivio povlačenju tužbe iz razloga što s upustio u raspravljanje.

Da je sudac na pravilan način utvrdio sadržaj navedenog spisa P-42/2023 i da je rješenje o povlačenju tužbe u tom spisu nepravomoćno, tada bi po **čl. 51. st. 4. i 5.** ovdje važećeg OZ-a bio dužan odbaciti predmetnu tužbu, iz razloga koji su već navedeni u ovoj žalbi, što je očito želio izbjeći nepotpunim prikazivanjem stanja tog spisa.

b). Prvostupanjski sud je rješenjem na zapisniku od 28.6.2022. te na zapisniku od 8.12.2022. i 16.2.2023. odredio priklop spisa Trgovačkog suda u Rijeci pod br. Ovr-1160/2012, Trgovačkog suda u Zagrebu pod br. P-1337/19 (ranije: P-4487/11) i spisa Općinskog suda u Puli pod br. Ovr-4919/17 (ranije: Ovr-2049/12).

Tuženik nikada nije obaviješten da je priklop bilo kojeg od navedenih spisa izvršen, čime mu je onemogućeno raspravljanje pred sudom, a navedeni spisi nisu vidljivi ni u sustavu e komunikacije.

Sud nikada nije utvrdio da su bilo kakvi spisi priklopljeni i koji od tih spisa je priklopljen te je samo rješenjem na Zapisniku s ročišta od 25.4.2023. konstatirao da se vrši uvid u priložene ovršne predmete, bez navođenja u koje ovršne predmete i njihov poslovni broj.

Stoga je nejasno u koje je to ovršne predmete sudac izvršio uvid jer tuženik, koji je bio nazočan na tom ročištu, tvrdi **da nikakav uvid nije vršen** te da se ovdje radi o očitom nezakonitom postupanju suda.

Sudac nije tijekom glavne rasprave izvršio uvid u ovršne predmete te je nejasno u koje je to predmete sudac vršio uvid, bez navođenja njihovih brojeva, čime je onemogućio tuženiku raspravljanje i sudjelovanje u postupku.

Pri tom treba imati u vidu da spis Općinskog suda u Puli pod posl. br. Ovr-4919/17 ima preko 5000 stranica, a spis Trgovačkog suda u Rijeci pod posl. br. Ovr-1160/2012 ima preko 1000 stranica pa je nejasno kako bi to sudac na ročištu 25.4.2023., koje je trajalo 10 minuta, pored svih ostalih utvrđenja, mogao izvršiti uvid u te spise.

c). Sudac je pod **tč. 122.** obrazloženja netočno naveo i da su pročitani pisani iskazi svjedoka Daliborke Planinčević (jedinu neporan po rješenju od 16.2.2023), Nenada Markovića, Josipa Galineca i Tomislava Đuričin koji zajedno imaju više od 100 stranica, što nije moguće u deset minuta rasprave 25.4.2023. uz navodni (nepostojeći) uvid u spise koji broje više od 6000 stranica koji nije izvršen te sudac nepravilno navodi da je pročitao te pisane iskaze, koji su i osporeni po **čl. 492. c. ZPP-a** pa se nisu ni smjeli čitati.

Budući su svi pisani iskazi, osim pisanog iskaza svjedoka Daliborke Planinčević prema zapisniku i rješenju s ročišta od 16.2.2023., osporeni, **po čl. 492. c ZPP-a** sud je dužan saslušati davatelje osporenih iskaza radi postavljanja pitanja, a ne čitati njihove iskaze, osim pisanog iskaza svjedoka Daliborke Planinčević kao nespornog, čime su također počinjene povrede odredaba postupka.

d). Sud nikada nije izvršio ni uvid u spis Trgovačkog suda u Zagrebu pod posl. br. P-1337/19 (ranije: P-4487/2011) čiji priklop je određen rješenjem na zapisniku od 28.6.2022. te na zapisniku od 8.12.2022. i 16.2.2023., premda na tom postupku i ukinutoj odluci iz tog postupka tužitelj isključivo temelji svoj neosnovani tužbeni zahtjev te pobijana presuda u pogledu toga nema nikakve razloge.

Pri tom osobito treba imati u vidu da je u tom predmetu **spisu priležecom pravomoćnom presudom i rješenjem** Trgovačkog suda u Zagrebu pod posl. br. **P-1337/19** od 7.11.2022., potvrđenom spisu priležecom presudom VTS RH pod posl. br. **Pž-359/23** od 21.2.2023., **tužitelj odbijen s tužbenim zahtjevom u cijelosti te je pravomoćno utvrđeno da je tuženik povukao tužbu** kojom je tražio utvrđenje da je bez pravnog učinka Ugovor o ustupu tražbine od 13.2.2009. između Nenada Markovića i Daliborke Planinčević ovjeren kod javnog bilježnika Vlaste Zajec pod br. OV-1366/09, kao i bilo koji drugi ustup tražbine koji je predmet ugovora o ustupu tražbine od 13.2. 2009.

Stoga se tužitelj u ovom postupku poziva na nešto u pogledu čega je pravomoćno povukao tužbu 24.12.2021., dakle nakon podnošenja ove tužbe, dok iz svih dokaza u tom spisu Trgovačkog suda u Zagrebu pod br. P-1337/19 proizlazi neosnovanost tužbenog zahtjeva i dokaza na koje se tužitelj ovdje neosnovano poziva te da se oni uopće ne odnose na tuženika i nemaju nikakve veze s tuženikom.

U tom spisu je donesena ukinuta presuda VTS RH pod br. Pž-4893/17 od 18.1.2018. na koju se tužitelj neosnovano poziva koja je kasnije ukinuta rješenjem Vrhovnog suda RH pod posl. br. **Revt-300/18** od 5.12.2018. te je umjesto te ukinute presude donesena pravomoćna presuda Trgovačkog suda u Zagrebu pod posl. br. P-1337/19 od 7.11.2022. kojom je tužitelj odbijen s tužbom i tužbenim zahtjevom u cijelosti te je utvrđeno njegovo povlačenje tužbe pa se na takvoj ukinutoj presudi ne može temeljiti odluka u ovome predmetu.

Pri tom treba imati u vidu da je pod tč. **174. i 175.** obrazloženja sud utvrdio da nije osnovan prigovor da je Visoki trgovački sud RH pravomoćno utvrdio ništetnim osnovni pravni posao (ugovor) u okviru kojeg su izdane zadužnice temeljem kojih je određena predmetna ovrha pod posl. br. Ovr-1160/12 te da nije osnovan prigovor tužitelja da su ugovor o opciji prodaje (put option) od 22.8.2008., Sporazum o zajedničkom djelovanju od 21.8.2008. i Anex tom Sporazumu od 21.8.2008. pravomoćno utvrđeni ništetnim.

I zbog prethodno navedenog su potpuno nezakoniti i nejasni razlozi donošenja pobijane presude.

Da je sud postupio po svome rješenju od 28.6.2022. te od 8.12.2022. i 16.2.2023. i izvršio priklop spisa Trgovačkog suda u Zagrebu pod posl. br. **P-1337/19** (ranije: P-4487/11), utvrdio bi da je tužitelj tamo u cijelosti odbijen s tužbom i tužbenim zahtjevom i da je pravomoćno povukao tužbu, kao i da iz isprava i zapisnika koji prileže tom spisu proizlazi potpuna neosnovanost tužbenog zahtjeva u ovome predmetu.

Stoga je nejasno temeljem čega je pod tč. **124.** obrazloženja sud utvrdio da su u tom postupku pred Trgovačkim sudom u Zagrebu pod posl. br. P-1337/19 (ranije: P-4487/11) stranke o pojedinim okolnostima iskazivale različito nego li u ovom postupku budući je sud propustio izvršiti priklop i uvid u taj spis koji je odredio, osobito imajući u vidu da je u ovom spisu sud protivno čl. 492. c ZPP-a propustio saslušati stranke čiji pisani iskazi su osporeni.

Dok je tuženiku onemogućeno raspravljanje pred sudom i sudjelovanje u postupku, prvostupanjski sud je na nezakonit način dobivao saznanja u ovome postupku radi donošenja ovakve nezakonite odluke.

Zbog svega prethodno navedenog pobijana presuda ima nedostataka zbog kojih se ne može ispitati, nema razloge o odlučnim činjenicama, te o odlučnim činjenicama postoji proturječnost između onog što se u razlozima presude navodi o sadržaju isprava ili zapisnika o iskazima danim u postupku i samih tih isprava i zapisnika.

5.

Bitna povreda odredaba parničnog postupka počinjena je time što je sud, nakon što je rješenjem s ročišta od 26. 10. 2022. po čl. 492. c ZPP-a odlučio da svjedokinja Daliborka Planinčević te zakonski zastupnici stranaka i umješača Nenad Marković, Tomislav Đuričin i Josip Galinec daju pisane iskaze koji se nalaze u spisu, **propustio po čl. 492. c st. 3. i 4. ZPP-a saslušati** Tomislava Đuričina i Josipa Galineca čiji pisani iskaz je osporio tuženik podneskom od 17.11.2022. (21.11.2022.) i na ročištu 8.12.2022., premda je rješenjem s ročišta od 8.12.2022. sud odredio dokaz provođenjem njihovog saslušanja ali taj dokaz nikada nije izveo.

Trgovački sud u Pazinu u 11 mjeseci od primitka ovog spisa zakazao je 9 ročišta, od kojih je održao 5 ročišta, a da na tim ročištima nije izveo niti jedan dokaz (u što nisu ubrojena i 3 ročišta pred Trgovačkim sudom u Rijeci), da bi 25.4.2023., iz očito subjektivnih razloga, zaključio glavnu raspravu, izvodeći protivno ZPP-u dokaze bez sudjelovanja tuženika nakon zaključenja glavne rasprave, do objave presude i temeljeći na tom nezakonitom postupanju pobijanu odluku.

6.

Bitna povreda odredaba postupka iz čl. 299. st. 3. ZPP-a počinjena je time što je sud, nakon zaključenja pripremnog ročišta 28.6.2022., uzeo u obzir podnesak umješača od 4.1.2023. u čijem prilogu su sporne i osporene e-mail poruke iznesene tijekom glavne rasprave (**tč. 122. i 162.** obrazloženja, list 986-992 i 996, list 993-995 spisa, kao i potvrdu na listu 1133 spisa).

Radi se o dokazima s kojima su tužitelj i umješač raspolagali prije podnošenja tužbe pa se oni po čl. 299. ZPP-a nisu mogli uzeti u obzir budući su izneseni tijekom glavne rasprave, a sud ih je nezakonito uzeo u obzir i na njima utemelji presudu.

Pri tom je nejasan stav suda pod tč. 162. obrazloženja da su svi dokumenti među strankama potpisani isti dan jer je takav stav protivan datumima isprava koje se nalaze u spisu, među kojima su isprave ovjerene kod javnog bilježnika, kao i isprave u kojima je HANFA utvrdila nastanak obveze objavljivanja ponude za preuzimanje.

Očito je da je navedeno sud zaključio „pod dojmom“ iz podnesaka umješača od 4.1.2023. (str. 1.) koji navodi da su svi dokumenti potpisani istodobno 21.8.2008., pri čemu sud veću vjeru poklanja tom netočnom navodu umješača nego datumu ovjere dokumenata kod javnog bilježnika (primjerice Ugovora o opciji prodaje od 22.8.2008.), premda i sam zakonski zastupnik umješača u svome pisanom iskazu od 15.11.2022. (str. 1. i 2.) navodi različite datume sklapanja pojedinih dokumenata.

Stoga sud u presudi nekritički i bez valjane ocjene izvodi zaključke utemeljene na različitim izjavama danim od strane iste osobe.

7.

Bitna povreda odredaba postupka iz **čl. 354. st. 2. tč. 11. ZPP-a** počinjena je time što pobijana presuda ima nedostataka zbog kojih se ne može ispitati jer izreka presude proturječi razlozima presude koji su nejasni i proturječni i zbog sljedećih razloga:

Pod **tč. 174. i 175.** obrazloženja sud navodi da nije osnovan prigovor tuženika da je Visoki trgovački sud RH pravomoćno utvrdio ništetnim osnovni pravni posao (ugovor) u okviru kojeg su izdane zadužnice temeljem kojih je određena predmetna ovrha pod br. Ovr-1160/12 te da nije osnovan prigovor tužitelja da su ugovor o opciji prodaje (put option) od 22.8.2008., Sporazum o zajedničkom djelovanju od 21.8.2008. i Anex tom Sporazumu od 21.8.2008. pravomoćno utvrđeni ništetnim, što je u suprotnosti s stavom suda pod tč. 156..

Stoga je po stavu suda pod tč. 174. i 175. obrazloženja sud bio dužan odbiti tužbu i tužbeni zahtjev u cijelosti, zbog čega je pobijana presuda nejasna i proturječna te izreka presude proturječi razlozima presude.

8.

Apsolutno bitna povreda odredaba parničnog postupka iz **čl. 354. st. 2. tč. 11. ZPP-a** počinjena je time što pobijana presuda ima nedostataka zbog kojih se ne može ispitati, proturječi sama sebi i razlozima presude te nema razloge o odlučnim činjenicama, a dani razlozi su nejasni, proturječni, nezakoniti i protivni stanju spisa zbog sljedećeg:

a). U ovom predmetu je prema sudu, i prema tužitelju, i prema umješaču, kao i prema tuženiku **jedini nesporan dokaz pisani iskaz svjedoka Daliborke Planinčević** koji govori u prilog svim navodima tuženika iznesenim tijekom postupka i **iz kojeg je vidljiva potpuna neosnovanost tužbenog zahtjeva.**

Tužitelj i umješač (sve stranke) su na ročištu 16.2.2023. povukli sve prigovore na pisani iskaz svjedoka Daliborke Planinčević suglasno istaknuvši kako nema potrebe pozivati Daliborku Planinčević radi saslušanja kao svjedoka na glavnoj raspravi.

Sud je na ročištu 16.2.2023. donio rješenje da se dokaz saslušanjem svjedoka Daliborke Planinčević neće provoditi te se po čl. 492.c st. 3. ZPP-a takvo rješenje donosi samo kada niti jedna od stranaka nije osporila ovjereni pisani iskaz te kada sud ocijenio nepotrebnim usmeno saslušanje svjedoka.

Iz prethodno navedenog proizlazi da je ovjereni pisani iskaz svjedoka Daliborke Planinčević jedini nesporan dokaz u ovome predmetu te iz njenog pisanog iskaza proizlazi potpuna neosnovanost tužbe i tužbenog zahtjeva pa je nejasno zašto sud nije uzeo u obzir i cijenio taj jedini nesporni dokaz.

Zbog činjenice da je pisani iskaz svjedoka Daliborke Planinčević po čl. 492. c ZPP-a jedini nesporan u ovome predmetu, osobito jer ni sud nije smatrao potrebnim da se ona sasluša na ročištu, nejasan je zaključak suda pod tč. 124. da je svjedok Daliborka Planinčević svakako zainteresirana za uspjeh tuženika u ovom postupku.

b). Svjedok Daliborka Planinčević je u tom nespornom pisanom iskazu jasno i nedvojbeno iskazao sljedeće:

- da su društvu Planidal ulaganja d.d., čiji je ona bila direktor, prilikom potpisa Sporazuma o zajedničkom djelovanju u odnosu na TOZ Penkala d.d. od 21.8.2008. društva Industrogradnja nekretnine d.o.o. kao dužnik i Industrogradnja d.d kao jamac predali 18 bjanko zadužnica do milijun kuna, među kojima su i predmetne zadužnice, naplativih ako Industrogradnja nekretnine d.o.o. ne objavi u zakonskom roku ponudu za preuzimanje dionica TOZ-a prema tom

Sporazumu, i to na ime naknade štete ako se takav slučaj dogodi koja odgovara tadašnjoj pomnoženoj vrijednosti svih 36 700 dionica TOZ-a u vlasništvu Planidal ulaganja d.o.o. s cijenom od 450,00 kn po dionici i najvišoj kazni od milijun kuna za Planidal ulaganja d.o.o. predviđenoj po odredbama ZPDD-a te da nikakve druge zadužnice kasnije nisu bile predavane, niti društvu Planidal ulaganja d.o.o., niti Daliborki Planinčević osobno.

Pri tom nisu sačinjene nikakve isprave o predaji tih zadužnica jer to Josip Galinec kao zakonski zastupnik dužnika i jamca nije tražio.

Prilikom izdavanja i predaje tih zadužnica se još nije ni znalo da li će kasnije sklopljeni Ugovor o opciji prodaje (put option) od 22.8.2008. uopće biti i sklopljen pa zadužnice nisu ni mogle biti izdane i predane u pogledu ugovora za koji se još ni ne zna da li će biti sklopljen.

Dan kasnije, 22.8.2008. kod javnog bilježnika Branka Jakića je bilo potpisivanje Ugovora o pozajmici kojim je Industrogradnja nekretnine d.o.o. dala pozajmicu društvu Planidal ulaganja d.o.o. te Ugovora o založnom pravu od 22.8.2008..

Sklapanje tog Ugovora o pozajmici je bio preduvjet za sklapanje Ugovora o opciji prodaje (put option) od 22.8.2008. u kojem je bilo navedeno da se Izdavatelj opcije obvezuje kao sredstvo osiguranja tražbine koja će u slučaju izvršenja Opcije nastati tek temeljem kupoprodajnog ugovora za Predmet opcije i time nastale obveze plaćanja cijene za Predmet opcije Stjecatelju opcije predati mjenice i bjanko zadužnice Izdavatelja opcije i Jamca.

Predaja zadužnica po tom Ugovoru o opciji prodaje (put option) od 22.8.2008. je bila predviđena i moguća tek ako nastane novčana tražbina temeljem sklopljenog kupoprodajnog ugovora za Predmet opcije koji nikada nije sklopljen.

Takav kupoprodajni ugovor se mogao sklopiti tek nakon 15 mjeseci od sklapanja Ugovora pozajmici od 22.8.2008. jer opcija prodaje koja je izdana nenaplatno do tada nije bila ni punovažna te se ona nije ni mogla nikada iskoristiti ako prethodno ne bi bio usvojen UPU TOZ sukladno Ugovoru o opciji prodaje (put option) od 22.8.2008.g., što je tada bilo neizvjesno i ovisilo je o odlukama nadležnih institucija.

Stoga tada nisu postajali razlozi za predaju zadužnica temeljem opcije prodaje koja je izdana nenaplatno, koja nije bila punovažna i nije se mogla iskoristiti niti se znalo da li će se ta opcija ikada moći iskoristiti ako za to ne budu ispunjeni svi uvjeti, uključujući i usvajanje UPU TOZ.

Za izvršenje i korištenje te neizvjesne i uvjetne opcije prodaje je morao biti ispunjen niz uvjeta bez kojih nije ni moglo doći do sklapanja kupoprodajnog ugovora za Predmet opcije, a time i nastanka obveze plaćanja cijene za Predmet opcije čije plaćanje bi tek tada bilo osigurano predajom zadužnica i mjenica pa one po toj osnovi nikada nisu bile predane jer takav kupoprodajni ugovor nikada nije sklopljen.

Zbog svega je nejasno zašto sud nije poklonio vjeru te uopće nije ni cijenio iskaz svjedoka Daliborke Planinčević koji je bio nesporan za stranke i sud budući oni po **čl. 492. c st. 3. ZPP-a** nisu željeli da se svjedok Daliborka Planinčević sasluša na ročištu.

Povrede odredaba postupka uz pogrešno i nepotpuno utvrđeno činjenično stanje na koje je pogrešno primijenjeno materijalno pravo ogledaju se u sljedećem:

1.

Pobijana presuda ima nedostataka zbog kojih se ne može ispitati te izreka presude proturječi razlozima presude, pri čemu presuda nema razloge o odlučnim činjenicama, a dani razlozi su nejasni, proturječni i protivni stanju spisa, pri čemu o odlučnim činjenicama postoji proturječnost između onog što se u razlozima presude navodi o sadržaju isprava i zapisnika i samih tih isprava i zapisnika.

Pri tom je na pogrešno i nepotpuno utvrđeno činjenično stanje pogrešno primijenjeno i materijalno pravo.

Iz svih činjenica i dokaza koje je iznio tuženik i koje sud navodi od točke 59. do točke 118. obrazloženja pobijane presude **proizlazi potpuna neosnovanost tužbenog zahtjeva** te navedene činjenice i dokaze sud uopće nije cijenio zbog čega je pobijana presuda u cijelosti nezakonita.

a). Tužitelj je tužbu neosnovano utemeljio na parničnom postupku u kojem je spisu priležecom pravomoćnom presudom i rješenjem Trgovačkog suda u Zagrebu u predmetu pod posl. br. **P-1337/2019** od 7.11.2022. (ranije: P-4487/11) potvrđenom spisu priležecom presudom VTS RH pod br. **PŽ-359/2023** od 21.2.2023. tužitelj odbijen s svim tužbenim zahtjevima u cijelosti i povukao tužbu kako slijedi:

- tužitelj je pravomoćno odbijen s svim tužbenim zahtjevima prema tuženiku u pogledu predmetnih zadužnica.

- pravomoćno je utvrđeno da je tuženik povukao tužbu 24.12.2021., i to nakon podnošenja ove tužbe, kojom je tražio utvrđenje da je bez pravnog učinka Ugovor o ustupu tražbine od 13.2.2009. između Nenada Markovića i Daliborke Planinčević ovjeren kod javnog bilježnika Vlaste Zajec pod br. OV-1366/09, kao i bilo koji drugi ustup tražbine koji je predmet ugovora o ustupu tražbine od 13.2. 2009. (str. 5.).

Stoga se tužitelj u ovom postupku ne može pozivati na navedeni parnični postupak u kojem nije uspio u cijelosti te je povukao tužbu, i to kao jedini razlog za podnošenje ove tužbe.

U tom pravomoćno okončanom postupku pred Trgovačkim sudom u Zagrebu pokrenutom 8.6.2011. pod posl. br. P-1337/19 (tada: P-4487/11) tuženik Maneda d.o.o. iznio je iste činjenice i dokaze kao u ovom postupku, kao i društvo Planidal ulaganja d.o.o., što je sud propustio utvrditi jer nije postupio po svojim rješenjima od 28.6.2022., 8.12.2022. i od 16.2.2023. kojima je odredio uvid u navedeni spis.

Prethodno je u tom predmetu pod posl. br. P-1337/19 **rješenjem** Vrhovnog suda RH pod posl. br. **Revt-300/18** od 5.12.2018. **ukinuta presuda** Visokog trgovačkog suda RH pod posl. br. PŽ-4893/17 od 18.1.2018. na koju se tuženik ovdje neosnovano poziva.

Vrhovni sud RH je u tom rješenju pod br. **Revt-300/18** od 5.12.2018. donesenom u pogledu predmetnih zadužnica i stranaka iz ovog spisa pa stoga obvezuje u ovom postupku zauzeo pravno shvaćanje da su zadužnice donošenjem pravomoćnog rješenja o ovrsi izgubile svoju samostalnost (str. 6. st. 3.) te budući su te zadužnice predane radi

provedbe ovrhe, ukoliko bi se nešto naplatilo s te osnove što ne pripada tuženiku, tužitelj bi tada mogao u posebnom postupku postaviti samo zahtjeve usmjerene na povrat određenog iznosa na temelju neosnovanog stjecanja (str. 5. st. 3.).

I prema spisu priležeojoj presudi VTS RH pod posl. br. **PŽ- 2868/2019** od 4.6.2020., u kojem postupku je tužitelj stranka, kao i prema pravnim shvaćanjima koja je zauzeo VSRH u spisu preiležeoćem rješenju pod br. **Revt-300/18** od 5.12.2018. koje je doneseno vezano uz predmetne zadužnice i koje stoga obvezuje i u ovom postupku, kao i u presudi VSRH pod posl. br. **Rev 51/10** od 12.2.2014. i presudi VSRH pod posl. br. **Revt 128/07** od 5.12.2007., tužitelj bi u slučaju neosnovane naplate po zadužnici, a čega ovdje nema, imao samo pravo na postavljanje kondemnatornog zahtjeva usmjerenog na isplatu iznosa koji je neosnovano stečen naplatom zadužnice (čl. 1111. ZOO) .

*O nepravilnostima prilikom donošenja kasnije ukinute presude VTS RH pod posl. br. **PŽ-4893/17** od 18.1.2018. na koju se tuženik neosnovano poziva govore i **spisu priležeoći Dopis** Predsjednika Vrhovnog suda RH pod posl. br. **Su VI-477/20** od 31.3.2021. i **Rješenje** Predsjednika Visokog trgovačkog suda RH o izuzeću pod posl. br. **Su-1027/21** od 29.12.2021. koje je tuženik predao uz podnesak od 3.6.2022.*

b). Niti jednom sudskom odlukom nisu utvrđeni nikakvi nedostaci vezani uz predmetne zadužnice ili da ne postoji tražbina iz tih zadužnica (tč. 117. obrazloženja).

Utvrđenje iz tč. 2. izreke ukinute presude VTS RH pod br. PŽ-4893/17 od 18.1.2018. na koje se tužitelj neosnovano poziva i na čemu sud zasniva pobijanu presudu se uopće ne odnosi na tuženika MANEDA d.o.o. i na njegovu tražbinu, kao ni na zadužnice iz ovog predmeta te se tuženik u toj točki 2. izreke ni ne spominje, niti je tuženik MANEDA d.o.o. stranka iz ugovora koji se spominju u toj točki izreke, niti je to dokazano u ovom postupku, niti se u toj točki izreke spominje bilo koja od predmetnih zadužnica (tč. 72., 73., 82., 84., 85., 87., 89, 90., 91. i 99. obrazloženja).

Predmet postupka u kojem je donesena ta ukinuta presuda VTSRH pod posl. br. PŽ-4893/17 od 18.1.2018. nije ni bio Ugovor o opciji prodaje (put option) od 22.8.2008. u kojem tuženik uopće nije stranka, niti je predmet tog postupka bio bilo koji ugovor ili poslovni odnos u kojem je tuženik MANEDA d.o.o. stranka pa se ta presuda na tuženika ne može ni odnositi, pri čemu njeno obrazloženje nema dokaznu snagu u ovome postupku te se pravomoćnost presude se po čl. 333. st. 3. ZPP-a odnosi samo na izreku koja mora biti jasna i određena (obrazloženje ne postaje pravomoćno).

O nezakonitosti pobijane presude govori i činjenica **da se Ugovor o ustupu tražbine između Nenada Markovića i Maneda d.o.o. temeljem kojeg nisu ustupljene predmetne zadužnice, niti je to bilo kada dokazano,** na kojem je potpis ovjeren kod javnog bilježnika Vlaste Zajec 7.12.2009. pod br. OV-12835/09 **nalazi** od samog podnošenja tužbe **u navedenom spisu** Trgovačkog suda u Zagrebu pod posl. br. **P-1337/19** (ranije: P-4487/11), **i to na listu 194-200,** kako je to vidljivo i iz obrazloženja spisu priležće presude tog suda pod posl. br. P-4487/11 od 15.2.2013. **ali u pogledu tog Ugovora nikada nije utvrđena, niti utvrđivana bilo kakva ništetnost, niti je on bio predmet bilo kojeg postupka** (tč. 84., 85., 87., 90., 91. i 99.).

Stoga je nezakonito **da sud u ovom postupku utvrđuje da je u drugom sudskom postupku utvrđena ništetnost Ugovora koja u tom postupku nikada nije utvrđena, niti je utvrđivana,** premda se taj ugovor nalazi u tom drugom spisu, i to nakon što sud uopće nije izvršio uvid u taj spis koji je odredio rješenjem od 28.6.2022 (P-1337/19, ranije: P-4487/11), i da na tome temelji presudu.

Predmetne zadužnice nisu ustupljene i nemaju veze s tražbinom iz Ugovora o ustupu tražbine od 13.2.2009. u kojem tuženik uopće nije stranka ili s bilo kojim drugim daljnjim ustupom tražbine koja je predmet ugovora o ustupu tražbine od 13.2.2009., a nisu izdane ni predane ni temeljem Ugovora o opciji prodaje (put option) od 22.8.2008. u kojem tuženik nije stranka, niti je to dokazano u bilo kojem, pa ni u ovom postupku te iz činjenica i dokaza koje je iznio tuženik (tč. 59. do 118) i nespornog pisanog iskaza svjedoka Daliborke Planinčević proizlazi potpuna neosnovanost tužbenog zahtjeva.

Teret dokazivanja u ovom predmetu je na tužitelju koji po čl. 10. ZOO-a i presudi VTS RH pod br. PŽ-7626/17 od 17.7.2019. mora imati adekvatan dokaz o razlozima predaje zadužnica i uvjetima njihove naplate, što tužitelj nema pa se na tužiteljevim proizvoljnim navodima bez bilo kakvih dokaza ovdje ne može temeljiti odluka.

Pri tom sud uopće nije cijenio navod tuženika s ročišta od 8.12.2022. o postojanju mjenica kao instrumenta osiguranja koje su kasnije izdane, nakon 21.8. 2008., koje se spominju u drugim pravnim poslovima koje nemaju nikakve veze s ovim postupkom i predmetom spora, odnosno tužbom radi proglašenja predmetne ovrhe nedopuštenom.

c). Da je sud **postupio po čl. 492. c st. 3. ZPP-a** i svome rješenju od 8.12.2022. te saslušao Nenada Markovića, Josipa Galineca i Tomislava Đuričin, utvrdio bi različite razloge izdavanja i predaje zadužnica od razloga izdavanja i predaje mjenica.

Tužitelj i umješak, na kojima je teret dokaza su po čl. 10. ZOO-a i po presudi VTS RH pod br. PŽ-7626/17 od 17.7.2019. bili su dužni postupati s pažnjom dobrog gospodarstvenika, što bi u ovom slučaju podrazumijevalo da tužitelj ima adekvatan dokaz (pisani trag ili slično) na okolnost predaje predmetnih zadužnica (i mjenica koje nisu predmet spora), što tužitelj nema pa je i stoga presuda nezakonita.

Predmetne zadužnice izdane su i predane **prije** nego što je Ugovor o opciji prodaje (put option) od 22.8.2008. na koji se tužitelj neosnovano poziva uopće sklopljen i prije nego što se uopće znalo da li će on uopće biti sklopljen i da li će biti ispunjeni uvjeti za njegovo sklapanje.

Nelogično je i nemoguće da bi tužitelj izdao i predao zadužnice za pravni posao koji ne postoji, nije sklopljen i za koji se ne zna da li će biti sklopljen te tužitelj nema niti jedan adekvatan dokaz u prilog svojih navoda na okolnost izdavanja i predaje zadužnica.

Tužitelj nije sačinio ispravu o primopredaji predmetnih zadužnica, razlozima njihove predaje, uvjetima naplate, premda je to bio dužan učiniti kao dobar gospodarstvenik **po čl. 10. ZOO-a, pri čemu je ovdje teret dokazivanja na tužitelju,** koji u ovom postupku nije dokazao svoje neosnovane navode.

U Ugovoru o opciji prodaje (put option) od 22.8.2008. navodi se da će tužitelj u budućnosti (pro futuro), nakon proteka određenih rokova i ispunjenja određenih uvjeta predati zadužnice, i to samo ukoliko dođe do sklapanja kupoprodajnog ugovora za Predmet opcije (čl. 10.), a koji nikada nije ni sklopljen pa samo i zbog toga u tom slučaju nisu bile i mogle biti predane nikakve zadužnice.

d). Predmetne zadužnice su izdane i predane prije nego što je Ugovor o opciji prodaje (put option) od 22. 8. 2008. sklopljen i prije nego se uopće i znalo da li će on biti sklopljen te ničime nije dokazano da su one temeljem njega izdane i predane pa tužitelj na kojem je teret dokazivanja nema adekvatan dokaz.

Sud je bez izvođenja bilo kakvih dokaza na navedenu okolnost, osim nespornog pisanog iskaza svjedoka Daliborke Planinčević na koji stranke, ni sud nisu imali primjedbe, iz čijeg iskaza proizlazi potpuna neosnovanost tužbenog zahtjeva, donio nezakonitu i nepravilnu presudu usvajanjem neosnovanog tužbenog zahtjeva.

Ugovor o opciji prodaje (put option) od 22.8.2008.. nije bio predmet tužbenog zahtjeva i odlučivanja u postupku u kojem je donesena ukinuta presude VTSRH pod br. PŽ-4893/17 od 18.1.2018. , kao ni bilo kakav ustup tražbine koji bi se odnosio na tuženika ili poslovni odnos u kojem je tuženik stranka pa se ta presuda na njega ne može ni odnositi te njeno obrazloženje nema dokaznu snagu u ovome postupku.

Stoga se tužitelj u ovome postupku neosnovano poziva na razloge iz tog postupka koji tamo nikada nisu valjano utvrđeni, niti utvrđivani.

Pri tom treba imati u vidu da je tužitelj odbijen s tužbenim zahtjevom u pogledu svih činjenica na koje se ovdje poziva spisu priležecom presudom Trgovačkog suda u Zagrebu pod br. **P-3552/12** od 27.10.2014. pa se u ovom postupku ne može odlučivati o tužbenom zahtjevu koji je odbijen tom presudom u pogledu utvrđenja ništetnosti Ugovora o opciji prodaje (put option) od 22.8.2008., Sporazuma o zajedničkom djelovanju u odnosu na TOZ od 21.8.2008. te Anexa tom Sporazumu od 21.8.2008. (**tč. 175. i 174.**) .

Navedeno je utvrdio i sud u presudi pod tč. 175. i 174. pa su nezakoniti razlozi njenog donošenja jer tužitelj temeljem sudskih postupaka u kojima je pravomoćno odbijen s tužbenim zahtjevom i gdje je povukao tužbu vodi ovaj postupak u kojem se poziva na te postupke te je stoga neosnovano da uspije u ovom postupku.

Zbog toga pobijana presuda ima nedostataka zbog kojih se ne može ispitati te nema razloge o odlučnim činjenicama, čime je počinjena i povreda odredaba postupka iz čl. 354. st. 2. tč. 11. ZPP-a.

e). Prema spisu priležećoj presudi VTS RH pod br. **Pž- 2868/2019** od 4.6.2020., u kojoj je tužitelj stranka, sve i kada bi se ispostavilo da tuženik nije imao potraživanje prema tužitelju radi kojih je aktivirao zadužnice (čega ovdje nema jer tužitelj ima valjano potraživanje) to ne bi dovelo do drugačijeg ishoda ovog spora jer zadužnice nisu krivotvorene isprave, njihov sadržaj nije neistinit, a ne može se reći ni da ih je tuženik neovlašteno i nezakonito popunio jer je u njih upisao iznose tražbina za koje je smatrao da mu ih tužitelj duguje. Prigovor krivotvorenosti isprave tiče se samo izdavanja papira, ne i njegova sadržaja, a nije sporno da je zadužnice izdao upravo tužitelj. Zadužnica je popunjena po čl. 4. Pravilnika pa nije neistinita ni glede svoga sadržaja, pri čemu naknadno upisani iznosi obveze predstavljaju samo činjenicu u ispravi čije se nepostojanje (odnosno neistinitost) kao takvo ne može utvrđivati tužbom iz čl. 187. ZPP-a, već u pogledu postavljenog kondemnatornog zahtjeva usmjerenog na isplatu iznosa koji je neosnovano stečen naplatom zadužnice (čl. 1111. ZOO) .

Prema navedenom pravnom shvaćanju VTS RH pod posl. br. Pž- 2868/2019 od 4.6.2020. tužbeni zahtjev je neosnovan u cijelosti.

2.

Tužbeni zahtjev neosnovan je u cijelosti zbog činjenica i dokaza koje je tužitelj naveo tijekom postupka i koje sud u pretežitom dijelu navodi od tč. 59. do tč. 118. obrazloženja pobijane presude.

a). Predmetne zadužnice izdane su i predane prije nego što je Ugovor o opciji prodaje (put option) od 22.8.2008. na koji se tužitelj neosnovano poziva sklopljen i prije nego što se znalo da li će on uopće biti sklopljen i da li će biti ispunjeni uvjeti za njegovo sklapanje.

Tužitelj nije izdao i predao zadužnice za pravi posao koji ne postoji, koji nije sklopljen i za koji se ne zna da li će biti sklopljen te tužitelj koji je po čl. 10. ZOO-a dužan postupati s pažnjom dobrog gospodarstvenika i na kojem je teret dokazivanja nema adekvatan dokaz (pisani trag) na okolnost izdavanja, razloga predaje i uvjeta naplate zadužnica premda je na tužitelju teret dokazivanja.

U Ugovoru o opciji prodaje (put option) od 22.8.2008. u kojem tuženik nije *stranka* navodi se da će tužitelj u budućnosti, nakon proteka određenih rokova i ispunjenja određenih uvjeta predati zadužnice, i to samo ukoliko dođe do sklapanja kupoprodajnog ugovora za Predmet opcije (čl. 10.), a koji nikada nije ni sklopljen pa samo i zbog toga u tom slučaju nisu mogle biti predane nikakve zadužnice.

Predmetne zadužnice su bile izdane i predane po drugoj osnovi koju navodi tuženik tijekom postupka i svjedok Daliborka Planinčević, i to prije nego što je taj Ugovor o opciji prodaje (put option) od 22. 8. 2008. sklopljen i prije nego se uopće i znalo da li će on biti sklopljen te ničime nije dokazano da su one temeljem njega izdane i predane pa tužitelj na kojem je teret dokazivanja nema adekvatan dokaz.

Ugovor o opciji prodaje (put option) od 22.8.2008.. **nije bio predmet tužbenog zahtjeva i odlučivanja u postupku** u kojem je donesena kasnije **ukinuta presude VTSRH pod br. Pž-4893/17 od 18.1.2018. te predmet tužbenog zahtjeva i odlučivanja u tom postupku nije bio ni bilo kakav ustup tražbine koji bi se odnosio na tuženika ili poslovni odnos u kojem je tuženik stranka pa se ta presuda na njega ne može ni odnositi** te njeno obrazloženje nema dokaznu snagu u ovome postupku (tč. 72., 73., 82., 84., 85., 87., 89., 90., 91. i 99.).

Navedeno sud uopće nije cijenio, osobito jer ne postoji izreka niti jedne presude koja bi se odnosila na tuženika iz koje bi proizlazilo da ne postoji tražbina iz predmetnih zadužnica te se pobijana presuda nezakonito poziva na razloge iz tog postupka koji nikada nisu ni utvrđeni, niti utvrđivani u tom postupku.

Upravo suprotno, tužitelj je odbijen s tužbenim zahtjevom u pogledu svih činjenica na koje se ovdje poziva spisu priležecom presudom Trgovačkog suda u Zagrebu pod br. **P-3552/12** od 27.10.2014. (tč. **175**).

b) Spisu priležećom pravomoćnom presudom i rješenjem Trgovačkog suda u Zagrebu pod br. **P-1337/2019** od 7.11.2022. (P-4487/11), u spisu u kojem su donesene ukinute odluke na koje se sud neosnovano poziva, tužitelj je odbijen s svim tužbenim zahtjevima prema tuženiku u pogledu predmetnih zadužnica te je utvrđeno tužiteljevo povlačenje tužbenog zahtjeva za utvrđenje da je bez pravnog učinka Ugovor o ustupu tražbine od 13. 2. 2009 između Nenada Markovića i Daliborke Planinčević koji je ovjeren kod javnog bilježnika Vlaste Zajec pod br. OV-1366/09, kao i bilo koji drugi ustup tražbine koji je predmet ugovora o ustupu tražbine od 13. 2. 2009. (str. 5.).

Stoga se pobijana presuda ne može temeljiti na parničnom postupku u kojem je tužitelj pravomoćno odbijen u cijelosti s tužbom i tužbenim zahtjevom i u kojem je povukao tužbu.

c). Predmetne zadužnice izdane su i predane 21.8.2008. prilikom sklapanja Sporazuma o zajedničkom djelovanju u odnosu na TOZ od 21.8.2008. društvu Planidal ulaganja d.o.o. za slučaj naplate naknade štete ukoliko Industrogradnja nekretnine d.o.o. prema tom Sporazumu ne objavi ponudu za preuzimanje.

U trenutku izdavanja i predaje predmetnih zadužnica 21.8.2008. nije bilo poznato da li će Ugovor o opciji prodaje od 22.8.2008. biti sklopljen, te je, među ostalim, preduvjet za njegovo sklapanje bilo i sklapanje ugovora o pozajmici i o založnom pravu s Planidal ulaganja d.o.o. koji tada nisu bili sklopljeni i za koje se u trenutku izdavanja i predaje zadužnica nije znalo da li će ikada biti sklopljeni.

Nelogično i neživotno je da bi Josip Galinec kao zz tužitelja i profesionalac u poslovanju s vrijednosnim papirima izdao i predao zadužnice za buduće neizvjesne i uvjetne pravne poslove za koje se ne zna da li će biti sklopljeni, i to bez bilo kakvog adekvatnog dokaza o razlozima predaje zadužnica i uvjetima njihove naplate.

d). Podnošenje zadužnice na naplatu po **čl. 241. ZOO-a** prekida zastaru te se zadužnica kao ovršna isprava po OZ-u i ujedno i vrijednosni papir **po čl. 33. OZ-a** podnosi uz prijedlog za ovrhu u izvorniku ili ovjerovljenom prijepisu, što je i stav VSRH iz rješenja pod posl. br. **Rev 2183/13** od 13.4.2016.

Po čl. 1140. ZOO-a tražbina iz vrijednosnog papira vezana je uz sam papir i pripada njegovom zakonitom imatelju, pri čemu se zakonitim imateljem vrijednosnog papira na ime smatra osoba na koju vrijednosni papir glasi (ovdje na tuženika) te samo on po čl. 1141. ZOO-a može tražiti ispunjenje obveze.

Predmetne zadužnice su prema spisu priležecem rješenju VSRH pod br. Rev 300/18 od 5.12.2018. donesenom u pogledu tih zadužnica i pravomoćnoj presudi i rješenju Trgovačkog suda u Zagrebu pod posl. br. P-1337/2019 od 7.11.2022. donošenjem rješenja o ovrsi izgubile svoju samostalnost i pripadaju tuženiku.

Po čl. 1157. st. 2. ZOO-a se protiv potonjeg imatelja predmetnih zadužnica ne mogu ni isticati nedostaci osnovnog pravnog posla

Tuženik je potonji imatelj predmetnih zadužnica prema stanju spisa, kao i prema navodima i tužitelja i tuženika iz ovog postupka pa se po čl. 1157. st. 2. ZOO-a protiv tuženika ne mogu ni isticati nikakvi nedostaci osnovnog pravnog posla, o čemu pobijana presuda uopće nema razloge.

Samo zbog činjenice da je tužitelj nesporni potonji imatelj predmetnih zadužnica tužbeni zahtjev je po čl. 1157. st. 2. ZOO-a neosnovan u cijelosti (tč. 14., 107. i 108. obrazloženja).

e) Vezano uz prethodno navedeno i čl. 1157. st. 2. ZOO-a tuženik kao potonji imatelj zadužnica ukazuje na stav iz spisu priležee presude VTS RH pod posl. br. **PŽ-2868/2019** od 4.6.2020., u postupku u kojem je tužitelj stranka, u kojoj je zauzeto pravno shvaćanje da, sve i kada bi se ispostavilo da tuženik nije imao potraživanje prema tužitelju radi kojih je aktivirao zadužnice (čega ovdje nema jer tužitelj ima valjano potraživanje), tužitelj bi imao pravo samo na kondemnatorni zahtjev usmjeren na isplatu iznosa koji je neosnovano stečen naplatom zadužnice (čl. 1111. ZOO) jer zadužnice nisu krivotvorene isprave, njihov sadržaj nije neistinit, a ne može se reći ni da ih je tuženik neovlašteno i nezakonito popunio jer je u njih upisao iznose tražbina za koje je smatrao da mu ih tužitelj duguje. Prigovor krivotvorenosti

isprave tiče se samo izdavanja papira, ne i njegova sadržaja, a nije sporno da je zadužnice izdao upravo tužitelj. Zadužnica je popunjena sukladno čl. 4. Pravilnika pa nije neistinita ni glede svoga sadržaja, pri čemu naknadno upisani iznosi obveze predstavljaju samo činjenicu u ispravi čije se nepostojanje (odnosno neistinitost) kao takvo ne može utvrđivati tužbom iz čl. 187. ZPP-a, već u pogledu postavljenog kondemnatornog zahtjeva usmjerenog na isplatu iznosa koji je neosnovano stečen naplatom zadužnice (čl. 1111. ZOO).

Vrhovni sud RH je u spisu priležućem rješenju pod posl. br. **Revt-300/18** od 5.12.2018. donesenom u pogledu predmetnih zadužnica i stranaka iz ovog postupka koje obvezuje u ovom predmetu zauzeo pravno shvaćanje da su predmetne zadužnice donošenjem pravomoćnog rješenja o ovrsi izgubile svoju samostalnost te budući su zadužnice predane radi provedbe ovrhe, ukoliko bi se nešto naplatilo s te osnove što ne pripada tuženiku, tužitelj bi tada mogao u posebnom postupku postaviti samo zahtjeve usmjerene na povrat određenog iznosa na temelju neosnovanog stjecanja (str. 5. st. 3.).

VSRH je u presudi pod br. **Rev 51/10** od 12.2.2014. zauzeo stav da je zadužnica isprava koja se daje „radi naplate tražbine“ i da se u svom učinku izjednačava s pravomoćnim rješenjem o ovrsi, odnosno sudskom odlukom pa stoga sudsku zaštitu zbog eventualno neosnovane naplate po zadužnici tužitelj može ostvarivati samo u parničnom postupku temeljem odgovarajućeg zahtjeva za povrat novčanih sredstava (temeljem stjecanja bez osnove).

VSRH u presudi pod br. **Revt 128/07** od 5.12.2007. smatra da, s obzirom da je tuženik zadužnice predao na naplatu, ne pokazuje se odlučnim za presuđenje spora postoji li tražbina tuženika prema tužitelju u iznosima upisanim u zadužnicama jer ukoliko bi tuženik temeljem zadužnica naplatio nešto što ga ne pripada, tužitelja bi u tom slučaju pripalo pravo da u posebnom postupku prema tuženiku postavi tužbeni zahtjev usmjeren na isplatu određenog iznosa temeljem neosnovanog stjecanja.

f). Tužitelj je dopisom od 07.12.2009. obaviješten od strane Planidal ulaganja d.o.o. o šteti od 36.700.000,00 kn koja mu je uzrokovana kršenjem obveza iz Sporazuma o zajedničkom djelovanju u odnosu na

TOZ od 21.8.2008. te da je pravo na naknadu te štete i tražbina na ime opisane naknade štete ustupljena i prenesena društvu MANEDA, d.o.o., na koji dopis tužitelj nije imao primjedbi.

Tužitelj se zbog prethodno navedenog nije ni žalio protiv predmetnog rješenja o ovrsi, što proizlazi iz spisa Trgovačkog suda u Rijeci pod br. Ovr-1160/12 jer je priznavao nastalu štetu i dug prema tuženiku po čl. 240. st. 2. ZOO-a i poslovni odnos s tuženikom.

Da je tuženik na bilo koji način zloupotrabio predmetne zadužnice, tužitelj je bio dužan izjaviti žalbu već protiv rješenja o ovrsi, a koju nije izjavio pa stoga takve navode ni ne može isticati u ovom postupku.

Da su zadužnice predane na naplatu temeljem tog Ugovora o opciji prodaje (put option) od 22.8.2008., a nisu predane temeljem tog ugovora jer po tom ugovoru nikada nisu bile ni primljene, niti bi po tom ugovoru postojali uvjeti za njihovu naplatu, tada je tužitelj bio dužan izjaviti žalbu protiv rješenja o ovrsi jer je taj razlog mogao iznijeti prilikom primitka rješenja o ovrsi.

Tužitelj je priznao dug ne izjavljivanjem žalbe protiv predmetnog rješenja o ovrsi (tč. 99.) i na druge načine po čl. 240. st. 2. ZOO-a, primjerice:

Zakonski zastupnik tužitelja i sada umješaka Josip Galinec je na spisu priležećem zapisniku s ročišta pred Trgovačkim sudom u Zagrebu od 04. 07. 2011. u predmetu pod posl. br. **St-332/11** na posebno pitanje suda priznao poslovni odnos po predmetnim zadužnicama s tuženikom (tč. 105., 106. i 114.) te tužitelj nikada nije osporio tuženikovo potraživanje na ime naknade štete (tč. 98., 99. i 100).

Potpisom predmetnih zadužnica tužitelj je dao izjavu sadržanu u tim zadužnicama da su za utvrđivanje postojanja i visine tražbine iz tih zadužnica mjerodavne samo izjave u tim zadužnicama te u potvrdama banaka o isplata izvršenim na temelju tih zadužnica, sukladno s čl. 4. tč. 5. Pravilnika o obliku i sadržaju bjanko zadužnice (NN 57/96) koji je donio Ministar pravosuđa RH npo čl. 183.a st. 4. OZ-a, što je i pravno shvaćanje iz presude VTSRH pod posl. br. **Pž-2868/19** od 4.6.2020.

3.

Sve prethodno navedeno tuženik je dokazao i isticao tijekom postupka, uključujući i razloge za odbačaj tužbe zbog njene nepravovremenosti ali pobijana presuda o tome ne sadrži nikakve zakonite i valjane razloge.

Zbog nezakonitosti pobijane presude pod posl. br. P-150/22 od 5.6.2023. kojom je sud proglasio nedopuštenom ovrhu određenu rješenjem o ovrsi Trgovačkog suda u Rijeci pod posl. br. Ovr-1160/2012 od 9. srpnja 2012. i odluka o trošku je nezakonita u cijelosti.

II. Slijedom navedenog, tuženik

p r e d l a ž e

da Visoki trgovački sud Republike Hrvatske prema čl. 366. i čl. 369. st. 2. ZPP-a ukine pobijanu presudu i odbaci tužbu u ovome predmetu, podredno da preinači pobijanu presudu na način da odbije tužbu i tužbeni zahtjev tužitelja u cijelosti te podredno da ukine pobijanu presudu i uputi predmet prvostupanjskom sudu na ponovno suđenje pred drugim sucem.

U Zagrebu, 11. lipnja 2023. g.

MANEDA, d.o.o. po
direktoru Nenad Marković